

<p style="text-align: center;">אולי הלב</p> <p> יטבע ריחם החריף של עצי התרזה בליל הגשם. לשווא יהיה זמנה של ההנאה, זעמה, נשיכתה זו בדמות הברק אשר מכה. תיוותר פתוחה בקושי העצלות, ההיזכרות במחווה, בהברה, אבל כמו במעוף איטי של ציפורים בינות לאדי הערפל. ועדיין את ממתינה, לא יודע למה, אבודה שלי; אולי לשעה שמחליטה, שמזכירה את ההתחלה או את הסוף: גורלות זהים, בשלב זה. כאן שחור העשן של השריפות מייבש עדיין את הגרון. אם תוכלי, שכחי את הטעם הזה של הגופרית ואת הפחד. המילים מעייפות אותנו, שבות וצפות על פני מי המצבות; אולי הלב נותר לנו, אולי הלב... </p> <p>תרגום: מיכל נוטנקו, מעיין אשכנזי</p>	<p style="text-align: center;">אפשר שהלב</p> <p> יישקע ריחן החריף של התרזות בליל הגשם. תהיה ריקה תקופת האושר, הזעם שלה, אותה העקיצה של ברק מכה. הבטלה תיוותר פתוחה בקושי, זיכרון של מחווה, של הברה, אך כמו תעופה איטית של ציפורים בינות אדי הערפל. ועודך ממתינה, איני יודע למה, אבודה שלי; אפשר שלשעה החלטית, ששבה להרהר בתחילה או בתום: גורל שווה, ככלות הכל. כאן שחור העשן מן השריפות עדיין מייבש את הגרון. אם את יכולה, תשכחי את טעם הגופרית ואת הפחד. המילים מעייפות אותנו, הן שבות ועולות ממי אבן; אפשר שהלב נותר, אפשר שהלב... </p> <p>תרגום: יעל לאוקומוביץ'</p>	<p style="text-align: center;">Forse il cuore</p> <p> Sprofonderà l'odore acre dei tigli nella notte di pioggia. Sarà vano il tempo della gioia, la sua furia, quel suo morso che schianta. Rimane aperta l'indolenza, il ricordo d'un gesto, d'una sillaba, ma come d'un volo lento d'uccelli fra vapori di nebbia. E ancora attendi, non so che cosa, mia sperduta; forse un'ora che decida, che richiami il principio o la fine: uguale sorte, ormai. Qui nero il fumo degli incendi secca ancora la gola. Se lo puoi, dimentica quel sapore di zolfo e la paura. Le parole ci stancano, risalgono da un'acqua lapidata; forse il cuore ci resta, forse il cuore... </p> <p>Salvatore Quasimodo</p>
---	---	--